

РЕШЕНИЕ

№ 6729

гр. София, 16.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **3966** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба вх.№ 53-04-202/23.03.2021г. по описа на ОДОП С. при ЦУ на НАП от търговско дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя С. С. С., чрез адв. И. А. М. със съдебен адрес – [населено място], [улица], вх.В, срещу издадения на дружеството Ревизионен акт №Р-22221720001501-091-001/10.12.2020г. издаден от Ф. С. Й. –орган възложил ревизията и С. А. К. -ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 361/05.03.2021г. на Директора на Дирекция „ОДОП” - [населено място] при ЦУ на НАП.
Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт, потвърден с решението на директора на Д“ОДОП“ –С. , като издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила на ДОПК. Органите по приходите не са изпълнили задължението си да анализират всички доказателства, събрани в хода на ревизионното производство и да извършат обективна оценка на същите. Неправилно е приложен и материалния закон, Сочи се, че чрез отдаване под наем на недвижимия имот, собственост на дружеството, са реализирани приходи, поради което следва да бъдат признати разходите за данъчна амортизация за ревизионния период. Моли оспореният акт да бъде отменен. В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв.И. М., който поддържа жалбата, представя писмени доказателства и моли ревизионният акт да бъде отменен в оспорената му

част. Претендира разноски по представен списък

Ответника – Директора на Дирекция ОДОП С. към ЦУ на НАП, чрез процесуалният си представител главен юрисконсулт М. М. оспорва жалбата, намира, че в съдебното производство не са представени такива доказателства, въз основа на които да бъде приета различна фактическа обстановка, напротив събраните доказателства изцяло подкрепят изводите на ревизиращия орган. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Предмет на настоящото съдебно производство е ревизионният акт, в частта, в която е потвърден с Решение № 361/05.03.2021г. на Директора на Дирекция „ОДОП” - [населено място] при ЦУ на НАП, с което е определен корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 01.01.2015г. до 31.12.2019г общо в размер на 20 487,64 лева и начислени лихви за забава общо в размер на 4 793, 07 лева.

Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният ревизионен акт е връчен електронно на 15.12.2020г. Жалбата до директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП е заведена с вх. № 53-00-10739/31.12.2020г. по описа на ТД –НАП С., подадена по пощата на 29.12.2020г., видно от допълнително постъпила молба от процесуалния представител на ответника от 01.11.2021г. Към молбата е приложено заверено копие на пощенски плик / . Решение № 361/05.03.2021г на Директора на ОДОП С. е връчено по електронен път на 10.03.2021г. Жалба с вх.№ 53-04-202 и адресирана до АССГ е подадена на 23.03.2021г., т.е. в законния 14- дневен срок.

Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна-участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, а жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221720001501 -020-001 от 16.03.2020г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задължения за корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 01.01.2015г. до 31.12.2019г и задължения за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периодите от 01.07.2015г. до 31.12.2019 г, ЗВР е връчена на 04.05.2020 г. електронно, по реда на чл.29 ал.4 във връзка с чл. 30 ал. 6 от ДОПК. На основание чл. 114. ал. 1 от ДОПК. считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 04.08.2020 г. По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114. ал. 2 от ДОПК. срокът е продължен до 02.10.2020 г. със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22221720001501-020-002 от 22.07,2020 г.. връчена електронно на 07.08.2020 г.и Заповед за изменение на ЗВР № Р-22221720001501 -020-003 от 28.08.2020г., връчена електронно на 01.09.2020 г. Заповедта за възлагане на ревизия и Заповедта за изменение на ЗВР № Р-22221720001501-020-002 от 22.07.2020 г. са издадени от Ф. С. Й. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С.. Заповед за изменение на ЗВР №Р-22221720001501-020-003 от 28.08.2020г. е издадена от Г. М. В.-Н., на същата длъжност, в качеството на заместник на възложилия ревизията орган по приходите. Възложилите ревизията органи по приходите са оправомощени на

основание чл. 112. ал, 2. т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-818 от 10.05.2019 г. и Заповед № РД-84-2200-798 от 24.08.2020г.на Директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД' № Р-22221720001501-020-001 от 06.11.2020 г., връчен електронно на 09.11.2020 г. Жалбоподателят не е подал възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с Ревизионен акт /РА/ №Р-22221720001501-091-001 от 10.12.2020г., издаден от Ф. С. Й. - орган, възложил ревизията, и С. А. К. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен електронно на 15.12.2020г. Извършената ревизия е първа за спорните периоди и вид данъчно задължение.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 и чл.118 ал.2 от ДОПК и приетите по делото Заповед № РД-01-818/10.05.2019г. на Директора на ТД –НАП С., с която са определени служителите, които да изпълняват функции на компетентен орган по чл.112 ал.2, т.1 и чл.119 ал.2 от ДОПК, както и Заповед № РД -84-2200-798/24.08.2020г. на Директора на ТД на НАП –С., с която е нередено, Г. М. В. - Н. на длъжност началник-сектор „Ревизии“ за времето от 24.08.2020г. до 04.09.2020г. да изпълнява задълженията на Ф. С. Й. – орган възложил ревизията. Решение № 361/05.03.2021г. също е издадено от компетентен орган – директора на Д“ОДОП“ - С.. От това следва изводът, че първоначалната и последващите ЗИЗВР са издадени от компетентен за целта орган на приходната администрация, както и че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията. Спазен е и срокът за издаване на РА и на РД.

ЗВР, ЗИЗВР и РА са издадени под формата на електронни документи, подписани с валиден квалифициран електронен подпис, което обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя.

Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения- такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице в хода на ревизионното производство, актът е съобразен със закона, издаден е в съответната форма и съдържа необходимите реквизити. Ревизиращият екип е изследвал всички факти и обстоятелства, които са от значение за определяне на счетоводния финансов резултат за процесните данъчни периоди, изследвани са и са обсъдени всички факти и обстоятелства за основателността на начислените от жалбоподателя данъчни амортизации.

Подробно са анализирани всички представени от жалбоподателя писмени доказателства, включително, такъв анализ е извършен и от решаващия орган. Неоснователни са изложените в жалбата твърдения, че не е извършена обективна преценка и анализ на събраните в хода на ревизионното производство доказателства.

Установено е, че основната дейност на „Ф.“ Е. е разработването на електронни шрифтове за текст и продажбата на авторски права върху тях. Продажбите на авторски права са осъществявани през интернет - чрез посреднически интернет уебсайтове, които периодично превеждат по указана банкова сметка сумите, платени от крайни клиенти. За извършване на дейността жалбоподателят е ползвал нает обект - офис с площ 200 кв. м. намиращ се в [населено място]. ул. „Т.“ №4. За ревизираните периоди съгласно справка за актуалното състояние на всички трудови договори е констатирано, че дружеството е имало назначени общо 17 лица на длъжностите графичен дизайнер, офис мениджър, мултимедиен дизайн, акаувт

мениджър, редактор, маркетинг анализатор, технически организатор.

Предмет на оспорване са установените с ревизионния акт задължения на жалбоподателя за корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 2015г. до 2019г., формирани в резултат на непризнаване за данъчни цели на начислени амортизации за жилищен имот – къща, находящ се в [населено място]. [улица] № 35.

По делото не се спори, че жалбоподателят е придобил недвижим имот чрез покупко – продажба от [фирма], представляващ къща находяща се в [населено място], район „В.“, [улица] №35, ведно със съответния поземлен имот. По данни от НА къщата е на два етажа, с предназначение - жилищна сграда /еднофамилна/, с разгърнатата застроена площ РЗП 474.31 кв. м, със застроена площ 159.33 кв. м. състояща се от: сутерен, включващ стая, котелно, изба, три складови помещения, перално, коридор и баня с тоалетна и стълбищна клетка; партер, включващ входно предверие, стълбище, дневна, кът камина, кухня и столова, склад, санитарен възел и гараж; втори етаж, включително стълбище, санитарен възел с баня, две детски спални, една родителска спалня със собствен санитарен възел, галерия и две тераси. Къщата е придобита заедно с недвижимия имот, върху който е построена, представляващ поземлен имот, с административен адрес: [населено място], р-н В., [улица]. с площ от 826 кв. м. Закупена е за сумата 358 000,00 евро, с легова равностойност 700 187,14 лв.

Установено е, че продавачът – „Л7“ Е., е издал на жалбоподателя фактура №0...0001 от 23.07.2015 г., с предмет - задатък по предварителен договор от 22.07.2015г. за покупка на недвижим имот, за сумата от 68 000,00 евро, с легова равностойност 132 996,44 лева и фактура №0...0002 от 05.08.2015 г.. с предмет - продажба на недвижим имот по Нотариален акт №104/05.08.2015г. къща и поземлен имот 826 кв. м, за сумата от 290 000,00 евро с легова равностойност 567 190.70 лв. Отделно от това продавачът е издал на жалбоподателя фактура с предмет на доставка - обзавеждане и оборудване, на обща стойност 222 000,00 евро и легова равностойност в размер на 434 194,26 лв. Оборудването е описано подробно на стр. 12-15 от РД, а именно: климатизатори, холна гарнитура, гардероби, скринове, нощни шкафчета, спални, тоалетка, стелаж-винарна, столове, трапезни, холни и помощни маси, огледала, ламперии, телевизори, прахосмукачка, хладилник, дъска за гладене, съдомиялни. перална машина, кухненско оборудване, вани. обзавеждане за баня и други.

Установено е, че закупените активи са намерили отражение в счетоводните регистри на задълженото лице по дебита на счетоводна сметка 203 Сгради, в която са заприходени стойностно за сумата 1 134 381.40 лв. Активът /сграда/ е включен в счетоводния и данъчния амортизационен план на дружеството, като е определена месечна амортизационна квота /разход за амортизация/ в размер на 3 781.27 лв. Посочено е, че активът е въведен в експлоатация на 05.08.2015 г. Няма данни какъв документ е представен за доказване на това обстоятелство.

Задълженото лице е подало Декларация по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ за облагане с данък върху недвижимите имоти, в която е декларирало закупените земя и сграда за сумата от 295 866,40 лв. Въз основа на представения НА е установено, че се касае за жилище имот - еднофамилна жилищна сграда.

Въз основа на данните в информационната система на НАП ревизиращият екип е констатирал, че С. С. С. - едноличен собственик на капитала и управител на дружеството-жалбоподател е с постоянен и настоящ адрес в гр. С., ул. „М. П. от К.“ №35. Този административен адрес е постоянен и настоящ адрес и на семейството му – съпруга и две деца. Това е и адресът на недвижимия имот, заведен като актив в

счетоводството на [фирма].

В хода на ревизията, органите по приходите са констатирани, че имотът се намира в затворен жилищен комплекс, в който няма фирмен или друг идентифициращ дружеството знак.

Въз основа на констатираното от представените от жалбоподателя писмени доказателства и по –конкретно опис на обзавеждането и оборудването в посочената къща, ревизиращият екип е достигнал до извода, че недвижимият имот се използва за жилищни нужди.

Направен е извод, че процесният актив не е използван за дейността на жалбоподателя от момента на придобиването му до края на последния ревизиран период – 2019г., поради което не е следвало да бъдат начислявани данъчни амортизации, независимо, че са начислявани счетоводни такива

На основание чл.58 ал.1 от ЗКПО начисляването на данъчна амортизация започва от началото на месеца, в който данъчният амортизируем актив е въведен в експлоатация или от началото на следващия месец. Датата на въвеждане в експлоатация следва да е документално обоснована. Тъй като в случая това не е налице органите по приходите са приели, че осчетоводените от жалбоподателя разходи за данъчни амортизации не следва да бъдат признати за данъчни цели. По тези съображения и на основание чл. 54. ал. 1 от ЗКПО в хода на ревизията не са признати извършените от дружеството намаления на счетоводния финансов резултат с годишните данъчни амортизации за процесния актив - къща и поземлен имот, заведени по сметка 203 „Сгради“, като инвестиционен имот. Непризнатите разходи са в размер на 15 125.09 лв, за данъчен период 2015 г. и в размер на 45 3 75.26 лв. за всеки от останалите ревизирани периоди. Вследствие горното, за отделните ревизирани периоди са направени корекции на декларираните от жалбоподателя данъчни финансови резултати, както следва:

За данъчен период 2015 г. - годината на придобиване на имота, е определена данъчна основа за облагане с корпоративен данък в размер на 1 718 953.85 лв. и е установено задължение за корпоративен данък в размер на 171895.39 лв.. при деклариран от дружеството корпоративен данък в размер на 171 895.39 лв. За невнесения корпоративен данък над декларирания в размер на 1 512,52 лв. са начислени лихви за забава, възлизащи на 720.65 лв.

За данъчен период 2016 г. при деклариран от дружеството данъчен финансов резултат - печалба в размер на 9 967.39 лв.. е установен данъчен финансов резултат - печалба, в размер на 55 342.66 лв. и задължение за корпоративен данък в размер на 5 534.27 лв. За невнесения корпоративен данък над декларирания в размер на 4 537.53 лв. са начислени лихви за забава, възлизащи на 1 701.71 лв.

За данъчен период 2017 г. при деклариран от дружеството данъчен финансов резултат - печалба, в размер на 4 940.81 лв.. е установен данъчен финансов резултат - печалба, в размер на 50 316.07 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 5 031.61 лв. За невнесения корпоративен данък над декларирания в размер на 4 537,53 лева са начислени лихви за забава – 1 241,62 лева.

За данъчен период 2018 г. при деклариран данъчен финансов резултат - печалба, в размер на 12 566.13 лв. е установен данъчен финансов резултат - печалба, в размер на 66 191,39 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 6 619,14 лв. За невнесения корпоративен данък над декларирания в размер на 5 362,53 лв. са начислени лихви за забава, възлизащи на 923,62 лв.

За данъчен период 2019 г. при деклариран данъчен финансов резултат - печалба, в

размер на 10 044,72 лв., е установен данъчен финансов резултат - печалба, в размер на 55 419,98 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 5 542.00 лв. За невнесения корпоративен данък над декларирания в размер на 4 537.53 лв. са начислени лихви за забава в размер на 205,47 лв.

В резултат на горното на жалбоподателя е установено задължение за корпоративен данък над декларирания за ревизираните данъчни период общо в размер на 20 487,64 лв. и начислените лихви за забава общо в размер на 4 793,07 лв.

В хода на съдебното производство са представени от страна на жалбоподателя договор за наем от 30.08.2016г. сключен между [фирма] и С. С., анекс към договор за наем от 30.08.2016г. сключен между същите субекти, фактура № [ЕГН]/30.12.2016г. и банково извлечение за извършено плащане, фактура № [ЕГН]/17.06.2020г. и банково извлечение за извършено плащане, счетоводна справка – извлечение от главна книга счетоводна сметка клиенти.

Прието е заключение по допуснатата до изслушване съдебно –счетоводна експертиза, съгласно което в счетоводството на [фирма] са отчетени приходи от наем на недвижим имот КЪЩА, находяща се в [населено място], р-н В., ул. „М. П. от К.” № 35. На 30.08.2016 г. е подписан договор за наем между [фирма] и С. С. С.. Месечната наемна цена е в размер на 600,00 лв. с ДДС. На 19.12.2017 г. е подписан Анекс № 1 към Договора за наем от 30.08.2016 г., с който се определя наемната цена, която наемателят дължи за календарните 2017г. 2018 г. и 2019 г. следва да бъдат платени до 30.06.2020 г.

[фирма] е издало фактури за наем № [ЕГН]/30.12.2016 г. на стойност 2 400,00 лв. и № [ЕГН]/17.06.2020 г. на стойност 21 600,00 лв.

В счетоводството на [фирма] фактурите са осчетоводени по кредита на сметка 703 „Приходи от продажба на услуги”. Кредитирана е сметка 4532 „Начислен данък за продажбите”. Дебитирана е сметка 4111 „Клиенти”, партида С. С.. Плащането на фактурите е извършено по банков път. Фактура № [ЕГН]/30.12.2016г.е платена на 16.01.2017 г. Фактура № [ЕГН]/17.06.2020 г. - на 18.06.2020 г.

В счетоводството на [фирма] приходите от наем по фактура № [ЕГН]/30.12.2016 г. са отразени в м.12.2016 г., а приходите от наем по фактура № [ЕГН]/17.06.2020 г. - в м.06.2020г.

Съдът кредитира заключението на вещото лице, като изготвено въз основа на всички писмени доказателства, включително и на тези, които са представени за първи път в съдебното производство. Заключението не е оспорено от страните. Същото е изцяло основано на писмените доказателства по делото. В тази връзка съдът е длъжен да извърши прецизна оценка на доказателствения материал, представен за първи път в съдебно заседание.

Процесуалният представител на ответника по делото, оспорва писмените доказателства, тъй като същите не са представени своевременно, в тази връзка твърди , че са антидатиран и са създадени единствено за целите на настоящото съдебно производство.

Съгласно чл.54 ал.1 от ЗКПО при определяне на данъчния финансов резултат се признават годишните данъчни амортизации, определени по реда на тази глава, а според ал.2 Счетоводните разходи за амортизации не се признават за данъчни цели. При определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се увеличава със счетоводните амортизации, независимо от това дали отчитането им води до намаляване на счетоводния финансов резултат за годината на счетоводното им отчитане. Според цитирания текст, призната е само данъчната амортизация.

В счетоводството на жалбоподателя, закупената еднофамилна къща е заведена по дебита на счетоводна сметка 203 – сгради и съгласно данъчния и амортизационен счетоводен план на дружеството, месечната амортизационна норма е в размер на 3781,27 лева - т.е. 4% норма на амортизация, съгласно чл.55 ал.1 т.1 от ЗКПО.

Според твърденията в жалбата до съда, процесната къща представлява дълготраен материален актив съгласно *Счетоводен стандарт 16 „Дълготрайни материални активи“* СС 16/, независимо от представените в хода на ревизията обяснения от главния счетоводител, че се касае за инвестиционен имот, отчитан съгласно изискванията на СС 40 *„Инвестиционни имоти“* - В писмените обясненията на С. Б. – счетоводител на дружеството, се излагат аргументи, че въпросният имот-къща с парцел е инвестиционен имот и за него се прилага СС 40 и „съгласно този счетоводен стандарт със стойността на обзавеждането сме увеличили цената на инвестиционния имот и начисляваме разходи за амортизации на така изчислената обща стойност“ – виж кореспонденция по имейл – лист 203 от делото/

Съдът изцяло споделя доводите на решаващият орган, че съгласно приложимите разпоредбите на СС16 и свързания е него СС 4 *„Отчитане на амортизацията“* /СС 4/. придобитите от дружеството къща и поземлен имот е следвало да бъдат заведени като два отделни актива - сграда и земя, като земята е неамортизируем актив.

Съгласно чл. 1. Буква „а“ от СС 4 за неамортизируеми се считат времево неограничените природни ресурси - активи, чиято същност не може да се промени в предвидимото бъдеще в резултат на ползването им от предприятията, например земи и терени.

В тази връзка, както е отбелязал и решаващият орган след като се твърди в жалбата, че се касае за дълготраен материален актив по смисъла на СС 16, то е налице неправилно определяне на данъчната му амортизируема стойност. Това важи в още по-голяма степен за придобитите оборудване и обзавеждане на къщата, които са включени в стойността на актива. В случая липсва документално обоснована дата на въвеждане на спорния актив в експлоатация, а това се отнася и за придобитото и осчетоводено обзавеждане. Обзавеждането се състои от движими вещи, които се завеждат като отделни амортизируеми активи, тези от тях, които отговарят на условията за това и следва да се

начисляват амортизации отделно, като съгласно чл.55 от ЗКПО имат и различна годишна данъчна амортизационна норма в сравнение с амортизационната норма на дма – сграда.

Един актив се признава за дълготраен материален актив и се отчита като такъв, когато едновременно отговаря на определението за ДМА, стойността му може да се изчисли и предприятието очаква да получи икономическа изгода, свързана с актива.

Следователно органите по приходите обосновават и законосъобразно са направили изводът, че разходи за амортизации следва да бъдат признати за данъчните цели, когато предприятието закупувайки този актив, очаква да получи икономически изгоди от актива.

С разпоредбата на чл.58 ал.1 от ЗКПО изрично е регламентирано, че начисляването на данъчна амортизация започва от началото на месеца, в който данъчният амортизируем актив е въведен в експлоатация или от началото на следващия месец. Датата на въвеждане в експлоатация следва да е документално обоснована. В конкретния случай, липсва документална обосноваване на датата на въвеждане на ДМА в експлоатация.

В процесния случай, безспорно по делото се установява, че закупената от дружеството еднофамилна къща се използва изцяло и единствено за жилищните нужди на семейството на едноличния собственик и управител на [фирма] – С. С. С..

Съдът намира, че законосъобразно органите по приходите са посочили, че не е следвало изобщо да се начислява данъчна амортизация. Начисляването на данъчни амортизации на дълготрайни активи е свързано с икономическата изгода от тях, какъвто е смисълът на т.1 б.”г” от Счетоводен стандарт /СС/ 4 „Отчитане на амортизацията”, съгласно която неупотребяваните в дейността на предприятието активи се считат за неамортизируеми. Това следва и от разпоредбата на чл.58, ал.1 ЗКПО, която е свързана с материално правното основание за процесното облагане. Процесните активи не са употребявани в дейността на предприятието за периода на начисляване на амортизации върху стойността им и отчитането им като разход, следва да е свързан с наличие на икономическа изгода за жалбоподателя. Прав е жалбоподателя в изложеното в жалбата твърдение, че стойността на имота може безпроблемно да се изчисли, но недоказани са твърденията му, че дружеството получава икономическа изгода от процесния имот.

Тази икономическа изгода, жалбоподателят обосновава с отдаване под наем на процесния актив и получаване на договорената наемна цена.

Договор за наем е представен едва пред настоящата съдебна инстанция, като съдът изцяло споделя изводите на ответника по делото, че договорът е изготвен единствено за целите на настоящото производство, като следва да се отчете и обстоятелството, че същият е сключен между свързани лица – [фирма] и неговият управител.

Отделно от това, прави впечатление, че наемна цена за общо три години –

2017г, 2018г и 2019г. е получена от дружеството едва на 18.06.2020г., т.е. след започване на ревизионното производство и връчване на Заповедта за възлагане на ревизия/ връчена на 04.05.2020г./, а приходите от наем за трите посочени години са отразени счетоводно за месец 06.2020г. Съобразявайки договореният наем от 600 лева /независимо от наличието или не на писмен договор/, който е много по –нисък от пазарната наемна цена на еднофамилна къща с РЗП от 474,31 кв.м., находяща се в [населено място], в затворен [жк], че същата тази наемна цена за три години е заплатена едва през 2020г., води до извода, че не е налице икономическа изгода за дружеството, а единствено такава за физическото лице – С. С.. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че месечната амортизационна квота е в размер на 3 781,27 лева, а полученият месечен наем е 600 лева, заплатен след изтичане на дълъг период от време, считано от началото на периода на ползване на имота. Не е обосновано за дружеството и от гледна точка на икономическата и търговска логика, да получава месечен наем по –нисък от начислената месечна амортизационна квота, както и реалното изплащане на този уговорен наем да бъде извършвано година или две години след това.

Наличието на фактури и представен договор за наем на дълготрайния материален актив, само по себе си не може да обоснове наличието на икономическа изгода.

Жалбоподателят не е доказал връзката между използването на ДМА в рамките на икономическата му дейност и начисляването на амортизации от него, поради което законосъобразно органите по приходите са приели, че начисляването на данъчни амортизации, с което е намелен финансовия резултат за всеки един от данъчните периоди, е незаконсъобразно.

Съдът при изложените по –горе мотиви, приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при съответствие с материално –правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото разноски се дължат на ответника, които са своевременно поискани на основание чл.161 ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл.8 ал.1 т.4 от Наредба № 1 /2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да бъде присъдено възнаграждение за юрисконсулт в размер на 1288 лева

Водим от горното и на основание чл.160 ал.1, пр.1 и пр.4 от ДОПК, Административен съд София град, III-то отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя С. С. С., срещу издадения на дружеството Ревизионен акт

№Р-22221720001501-091-001/10.12.2020г. издаден от Ф. С. Й. -орган възложил ревизията и С. А. К. -ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 361/05.03.2021г. на Директора на Дирекция „ОДОП” - [населено място] при ЦУ на НАП, с който са установени допълнителни задължения за корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 01.01.2015г. до 31.12.2019г. в общ размер на 20 487, 64 лева и са начислени лихви за забава в общ размер на 4 793, 07 лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя С. С. С. „да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП сумата от 1288, 00 лева /хиляда двеста осемдесет и осем лева/ разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14- дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: